

விநாயகர் திருவருள்

— சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் —

37

ஆக்கம்:

அ.நு. வை. நாகராஜன்

யாழ். மாநகர சபை முக்கிய அறிவித்தல்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் புத்தகத்தில் கிறித்தவ வெட்டுதல் அறிவித்தல் அழித்தல் அழுக்குப்படியவிடல் மற்றும் ஊறுபாடுகளை செய்ய வேண்டாமென மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும்போது இப்படியான குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலக பொறுப்பாளருக்கு உடன் தெரிவிக்கவும், அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன் ஊறுபாடுகளுக்கு நூலகப் பொறுப்பாளரினால் விதிக்கப்படும் தண்டத்தை நீங்கள் ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

Discarded
Nallur Branch Library

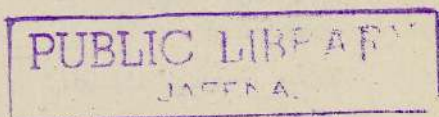

நல்லூர் இளை நூலகம்
மாநகராட்சி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

2003
1/2

விநாயகர் திருவருள்

— சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் —

ஆக்கம்:

அ.நு. வை. நாகராஜன்

86695

நல்லூர் கிளை நூலகம்
மாநகராட்சி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

வெளியீடு :

'வைரமான்'

தென்மயிலை, தெல்லிப்பழை

இலங்கை

1992

நூல் விவரத் தரவுகள்

- நூல் : 'விநாயகர் திருவருள்'
(சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்)
- வெளியீடு : வைரமான் — (06)
தென்மயிலை, தெல்லிப்பழை, இலங்கை.
- ஆக்கியோன் : நாகராஜன், அரு. வை.
- அச்சு : மறுபிரசுரம் - 'அம்மா'
இணுவில் - மருதனார்மடம்
- நாள் : 1992-03-18
- உரிமை : பதிவு செய்யப்பட்டது.

★

BIBLIOGRAPHICAL DATA

- Title: VINAYAGAR THIRUVARUL
- Language: TAMIL
- Subject: CHILDRENS' STORIES (Religious)
- Author: NAGARAJAN, Anu. Vy.
- (C) & Publisher: VYRAMAAN VELIYEEDU, 'Sangarabaranam'
Thenmylai, Tellippalai, Sri Lanka.
- Publication: 06
- Size: 1/8, Crown
- Print: Reprint, Amma, Inuvil - Maruthanarmadam
- Date: March 18th 1992

வைரமான் உரை

இந்நூல், எமது ஆறாவது வெளியீடாகும். ஆசிரியர், இதனைத் தமது ஒரு பெருநூலில் (கையெழுத்துப் பிரதி) ஒரு சிறு பகுதியை மட்டும் எடுத்து, அப்போதைய தேவை கருதி உதவி இருந்தார். அச் சிறு நூலை, மீண்டும் தேவைப் பட்டதால், அதனை மறுபிரசுரமாக இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

இது, ஒரு சிறுவர் இலக்கியம். விநாயகர் திருவருள் என்ற மகுடத்தில், ஆன்மீகச் சிந்தனைகளைத் தூண்டிச் சிறுவர்களுக்குக் கதை கூறுகிறது. இங்கு, கதைக்கொரு சிந்தனை வைத்து. விளக்கமுங் கூறப்பெறுகிறது. ஈற்றில், விநாயகர் பெருமை கூற, வழிபடு பாடலுந் தரப் பெறுகிறது.

எமது முன்னைய பயன்தரு வெளியீடுகளை வரவேற்று, ஆதரவளித்த பெரியோர்களும், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் இந்நூலையும் ஏற்று மகிழ்வதோடு, ஆதரவும் நல்குவர் என எதிர் பார்க்கிறோம்.

நன்றி.

86695

இந்நூலின் முன்னாக்கத்தில் ஆக்கியோன் கருத்து

என் இனிய நண்பர், குரும்பசிட்டி- திரு. வ. கதிர்காமத் தம்பி அவர்களின் அன்புப் புதல்வி - செல்வி, கலாரேகா 1989இல் அமரத்துவம் எய்தியபொழுது, அவர் நினைவாக ஒரு நினைவு வெளியீடு வரத் திருவருள் கூட்டப்பெற்றது. அந்நிலையில் -

இந்நூல், சிறுவர் சிந்தனைக்காக ஒரு சிறு நூலாக வெளியாகியது. இது, வெளிவரவிருக்கும் எனது பெரு நூல் ஒன்றின் சிறு பகுதியாக இருக்கிறது.

இதில், சிந்தனை - விளக்கம் - கதை என மூன்று அங்கங்கள் உள்ளன. சிந்தனை, பெரியோர்களின் வாக்கு; விளக்கம், அடியேனின் சிற்றறிவு; கதை, எம்பெருமானின் புராணங்களின் தொகுப்பு. எழுத்தும் நடையும், சிறுவர்களுக்கானவை. பெரியவர்களும் பார்க்கலாம். சிறுவர்கள் பார்ப்பதோடு நில்லாது, சிந்திக்கவும் நினைவில் நிறுத்தவும் வேண்டும். அத்துடன் கற்றாங்கு ஒழுகவும் வேண்டும். சான்றோர் வழி சார்ந்து உய்ய, சான்றோர் வாக்கு - சிந்தனை - வழிகாட்டல் தேவை. அந்தவகையில் - இஃதோர் ஆற்றுப்படை.

அதற்கு,

எம் பெருமான் - 'விநாயகர் திருவருள்' தேவை. அந்த வழியில் இந்நூல், ஒரு சிறு துளியாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன். இதில், திருவருள் முன்னிற்க வேண்டுகிறேன். நன்றி.

'சங்கராபரணம்'

அநு. வை. நாகராஜன்

தென்மயிலை, தெல்லிப்பழை.

19-2-92

PUBLIC LIBRARY

JAFFERNAATHAL

திருவருள்

- சிறுவர்

சிந்தனைக்

கதைகள் -

சிந்தனை :

எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தையும் விக்னேஸ்வரரைத் தொழுதே தொடங்க வேண்டும்.

விளக்கம்:

தேவர்களையினும் இவ்விதியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தவறினால், துன்பங்கள் பல நேரிடும். இதற்கு, நான்முகன், திருமால் என்போருடைய அனுபவங்கள் நல்ல உதாரணமாக ஐருக்கின்றன.

கதை: 1

நான்முகன் தவறும், விமோசனமும்

முன்னாளில் ஓர் ஊழிக் காலத்தில் -

யானைமுகக் கடவுள் உயிர்கள் யாவும் இளைப்பாறும் பொழுட்டு, தத்துவங்கள் அனைத்தையும் தம்முள் அடக்கி, உலகை உருவாக்கிக் காக்க எண்ணினார். அதற்காக - நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளைப் படைத்தார். இம் மூர்த்திகள் முயரும், ஆயிரந் தேவாண்டுகள் கடுந்

தவம் இயற்றினார்கள். இவர்களது தவத்தைக் கண்டு மெச்சிய விநாயகப் பெருமான். இவர்களுக்கு தனது திருவருட் காட்சியை அளித்தார்.

அக்காட்சியின் பயனாக - இம் மூர்த்திகள் மூவரும் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழில்களைச் செய்யும் அரிய - பெரு வரங்களை விநாயகப் பெருமானிடம் பெற்றார்கள்.

அப்பொழுது -

நான்முகன் விநாயகரை நோக்கி,

“எந்தையே, ஒன்றும் அறிபாத யான் எவ்வாறு படைத்தற் தொழிலைச் செய்யமுடியும்?”

என்று மிகவும் பணிவாகக் கேட்டார்.

அதற்கு விநாயகர் -

“உண்மைதான்! ஒன்று அறிபாத நீ, உலகைப் படைப்பது முடியாதுதான். எனவே, என்னுடைய வயிற்றுள் புகுந்து உலகுக்கு வேண்டிய சகல ஜீவராசிகளையும், மரஞ்செடி புல் பூண்டுகளையுங் கண்டு களித்து, உன் அறிவையும் அநுபவத்தையும் ஆற்றலையும் வளர்த்து; உன் தொழிலைச் செம்மையாகச் செய்வாயாக!”

எனத் திருவாய் மலர்ந்து, தனது வீஸ்வரூபத்தை எடுத்தார். அப்பெருவடிவம், அண்ட சராசரங்களையும் விஞ்சி நின்றது. இப்பெரும், அருங்காட்சியை ஏனைய மூர்த்திகளுங் கண்டு, தாமதமது தொழிலைச் செய்ய உரிய ஆற்றலைத் தருமாறு விநாயகரிடம் வேண்டினார்கள்.

விநாயகரும், பிரம்மாவுக்குக் கூறியதையே கூறி, திருமாலையும், உருத்திரனையும் தமது கிருவுந்தியிற் புகுந்து, சகல அறிவையும் ஆற்றலையும் பெற்று வருமாறு கட்டளை இட்டார். மூர்த்திகள் மூவரும் எம் பெருமானின் திருப்பேழை வயிற்றினுள் சென்று, ஆங்கு காணவேண்டிய சகல காட்சிகளையும் கண்டதோடு அவற்றின் அறிவு - ஆற்றல் - அநுபவங்களையும் பெற்று மீண்டனர்.

பிரம்மா, தான் பெற்ற அறிவைக் கொண்டு படைப்புத் தொழிலைச் செய்ய, தன்னிச்சையாகத் தொடங்கினார் அப்பொழுது அவர் உருவாக்கிய உருவங்கள் யாவும் தலைமாறி உருவெடுத்தன. ஒன்று, இருதலைகளையும் ஒரு கையையும் மூன்று கண்களையும் பெற்று நின்றது; இன்னொன்று, ஒரு தலையும், ஒரு கண்ணுங்கொண்டு, முண்டமாக நின்றது; பிறிதொன்று, தலையே இல்லாது வெறும் முண்டமாக நின்றது. இப்படியே, அவர் படைத் தலை யாவும் அவங்கோலமாகவும், முறை மாறியும் அவலட்சணமாகவும் நின்றன. அத்துடன், அவை அவரையே சுற்றி நின்று, அவருக்குத் துன்பங்கள் பல புரிந்தன. ஒன்று, பல்லைக் காட்டி இளித்தது; இன்னொன்று, கண்ணைப் பெரிதாகக் காட்டிப் பயமுறுத்தியது; மற்றொன்று, அவர் காதைப் பீடித்து இழுத்துத் தலையிற் குட்டியது. இவ்வாறு அவர் உருப்படுத்திய அத்தனை உருவங்களும் அவரையே எள்ளி நகையாடின; துன்பங்கள் பல விளைத்து நின்றன. இதனால், சிந்தை கலங்கித் தடுமாறித் தத்தளித்தார்; செய்வதொன்று அறியாது அவதிப்பட்டார், பிரம்மா.

பின்பு சிறிது தெளிந்து - தன் துன்பத்துக்கும், தடுமாற்றத்துக்கும் காரணம் அறிய விக்னேஸ்வரப் பெருமானை நினைந்து வழிபட்டார், நான்முகனார்.

அப்பொழுது - எம்பெருமான் திருவுளங்கொண்டு, ஊழிப் பெருவெள்ளத்தின் ஊடே, குழந்தை வடிவில் ஓர் ஆலிலையில் மிதந்து வந்தார். அக் குழந்தையைக் கண்ட பிரம்மா, வியப்பும் பயமுங் கொண்டு அதனருகிற் செல்லத் தயங்கினார்; பின்னர் தெளிந்து, அதனருகிற் சென்று நின்றார்.

அவ்வேளையில் -

“பிரம்மனே, உன் தொழிலைத் தொடங்க முன் - தன்னிச்சையாக ‘எல்லாம் என்னால் முடியும்’ என்ற தலைக்கனத்தோடு காரியமாற்றத் தொடங்கினாய்! அப்பொழுது, உன்னைப் படைத்து, உனக்கு எல்லா ஆற்றல்களையுந் தந்த என்னை மறந்து விட்டாய். அதன் பலனாக நீ தடுமாறித் தத்தளித்தாய். இனியாவது, இத் தவறைச் செய்யாதிருக்கக் கடவாய்! எந்த ஒரு நற்காரியத்தையும் தொடங்க முன் என்னை நினைந்து வழிபட்டபின் தொடங்குவாயானால், உன் விக்னேஸ்வரனை அகற்றி அருள் புரிவோம்.”

என்று, குழந்தை வடிவில் வந்த ஆனைமுகப் பரம்பொருளான விக்னேஸ்வரப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதனைக் கேட்ட பிரம்மா, எம்பிரானுடைய திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, தன் தவறை மன்னிக்குமாறு வேண்டினார். அத்தோடு, தன் தொழிலுக்கு நல்

லறிவும் நல்லாற்றலும் நல்குமாறும் வேண்டிக்
கொண்டார். விநாயகப் பெருமானும், பிரம்மா
வுக்கு வேண்டிய அருள்பாலித்து மறைந்தருளினார்.

அதன் பின்னர், பிரம்மா பன்னீராண்டுகள் விநா
யகரின் திருமந்திரத்தை உச்சரித்துக் கடுந்தவம்
புரிந்தார். அதன் பேராக, ஆனை முகத்தோனின்
அருள் பெற்று, தன் படைப்புத் தொழிலைச்
செவ்வனே செய்து வெற்றியுங் கண்டார்.

குகட சக்கரசி செம்முகம் ஐந்துளான்
சுகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அுகட சக்கர விண்மணி வரவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுறவன்

திருமாலின் தலையும், விமோசனமும்

முன்னொருகால் -

காத்தந் கடவுளரான திருமால், திருப்பாற்கடவில் தமது பாம்புப் படுக்கையின் மீது, அறிதுயில் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, அவரது சேவிகளில் இருந்த அழுக்குக் குறும்பியிலிருந்து மது, கைடவர் எனும் இஊ சகோதர அசுரர்கள் தோன்றினார்கள்.

அவ்வசுரர்கள் -

மிகவும் விகாரத்தோற்றத்துடன் இடியொலிபோற் குரல் எழுப்பிப் பயங்கரமாக நின்றார்கள்; பூனைக்கண் போன்ற கண்களும், பிறைச் சந்திரன் வடிவம் போன்ற வெளியே நீட்டி நிற்கும் வளைந்த பற்களும், உடல் முழுவதுஞ் செம்மயிர் கொண்டும் மிகக் கொடூர உருவோடு நின்றார்கள். அத்தோடு, இந்திரன் முதலான தேவர்களையும் முனிவர்களையும் மற்றும் பெரியோர்களையும் அடித்தும் - உதைத்தும் சித்திரவதை செய்து கொண்டும் நின்றார்கள். இவர்களது அட்டகாசம், தேவலோகம் முதற்கொண்டு ஏனைய உலகங்கள் வரை பரவியது. அவர்களை யாராலும் அடக்க முடியவில்லை.

இக்கொடிய அசுரர்களை ஒழித்துக் கட்ட, 'யாது செய்யலாம்?' என்று பீரம்மதேவன் சிந்தித்தான். இவர்களைத் தோற்றுவித்தவரும், காத்தந்

தொழிலைச் செய்பவருமான திருமாலே இதற்கான வழியைக் காட்ட வல்லவர் என, பிரம்மா எண்ணினார். அதன்பொழுட்டு, நான்முகனும் ஏனைய தேவர்களும் திருப்பாற்கடலை அடைந்து - மது, கைடவர் புரியும் அட்டுழியங்களையும், தொல்லைகளையும் விஷ்ணுவுக்கு எடுத்து விளக்கினார்கள் தம்மையும், தமது உலகத்தையும் அவ்வரக்கர்களின் கொடுமையினின்று காப்பாற்றுமாறு திருமாலே வேண்டினார்கள்.

தேவர்களின் வேண்டுகல்கு மனமிரங்கிய திருமாலும் தமது படைக்கலங்களுடன் மது, கைடவர்களை அழிக்கப் போர்க்கோலம் பூண்டார்.

திருமாலையும் அவரது படைக்கலங்களையும் கண்ட மது, கைடவர் நகைத்து. தமது போர்க்கலங்களை ஏவீ எனிர்த்தனர். கரியமாலின் மேனி செம்மேனியாகுமாறு தமது கண்களை ஏவி இரத்தந் தோயச் செய்தனர். விஷ்ணுவும் இடைவிடாது போர் செய்தார். இருந்தும், மது, கைடவர்களின் ஆற்றலுக்கு முன்னால் திருமாலால் எடுக்க முடியவில்லை. இந்நிலையில், அச்சகோதர அரசர்கள் திருமலைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட முயன்றனர், அதனையறிந்த திருமால் 'உயிர்தப்பினால் போதும்' என்று சுந்தருவ கோலத்தில், உருமாறித் தப்பி ஓடி ஒளித்தார்.

மது, கைடவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாது ஓடிய திருமால், இறுதியாக கைலையை அடைந்து, அங்கு ஒரு பூஞ்சோலையில் தங்கினார். அங்கிருந்தபடியே,

காணப்பிரியரான சிவபெருமானின் திருவருளை
நினைந்து யாழ் எடுத்து வாசித்தார்.

வைகுந்தனின் மதுரகான யாழிசைபைக் கேட்டு
மகிழ்ந்த கைலைநாதர், அவரைத் தன் முன்னிலையில்
அழைத்து, வந்த காரணத்தை வினாவினார்.

தனது செவிக் குறும்பியிற் பிறந்த மது, கைடவர்
செய்த கொடுமைகளை விளக்கியதோடு, தன்னையும்
அவர்கள் அழிக்க முற்பட்ட செய்தியையும் விளக்கிக்
கூறினார், திடுமால், அக்கயனர்களை அழித்தாலன்றி,
தமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நன்மை ஏற்படாது
என்றும் அதற்காவன செய்ய, வேண்டிய வரம்
அருளுமாறும் திருமால் சிவபெருமானிடம்
வேண்டினார்.

அப்பொழுது, சிவபெருமான் திருமால் நோக்கி -
“ஓ! திருமாலே ... உன் அறியாமையை என்
னென்போம்! மது, கைடவர்கள் பொல்லா
தவர்கள். அவர்களை அழித்து உலகைக் காப்பது
உன் கடமையன்றோ! இருந்தும் உன் கடமையைச்
செய்யமுன் நீ செய்யவேண்டிய முதற்கடமை
யாதென நீ உணரவில்லை. அதனைச் சிந்தியாது,
செயலில் இறங்கியமையாலேயே உனக்குத் தோல்வி
ஏற்பட்டது. எல்லா விக்கினங்களையும் தீர்த்து
வைக்கவுள்ள எமது திருக்குமாரரான துன்பிக்
கையானே நினைந்து, உனது நல்ல காரியத்தைத்
தொடங்கவில்லை..... அதன் காரணமாகவே, நீ
துன்பங்களை அடைந்து, தோல்வியும் அடைந்தாய்.
எனவே, செய்த தவறை உணர்ந்து, ஆனைமுகக்

கடவுளை வழிபட்டு உன் பகைவர்களை அழித்
தொழிப்பாயாக.....”

எனத் திருவரய் மலர்ந்தார்.

அத்தோடு, ஆனைமுகக் கடவுளை முறைப்படி
வழிபட ஆறெழுத்து மறையை ஒலும் முறையையுஞ்
சொல்லிக் கொடுத்தார், சிவபெருமான்.

சிவனின் வழிமுறையான ஆலோசனைகளையும்,
அருளையும் பெற்று மகிழ்ந்தார், திருமால். பின்னர்,
பூவுலகம் வந்து, தூய்மையான ஓரிடத்தில் இருக்கை
அமைத்து, நன்னீராடி - மறைநீர் தெளித்து,
புலித்தோல் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, ஐம்பலன்களை
அறிவு வழி செலுத்தி நூருண்டுகள் ஆனைமுகனை
நினைந்து தவமிருந்தார்.

திருமாலின் தவத்துக்கு மனமிரங்கிய வேழமுகக்
கடவுள், அவர் முன் தோன்றி - அவர் குறை
கேட்டார்.

விஷ்ணுவும் தன் தவறு கூறி, அருள் கேட்க-

“ஓ திருமாலே!..... இப்பொழுதாவது
உன் தவறை உணர்ந்து கொண்டீர்!
உன் பீழை பொறுத்தோம். உமக்கு வேண்டிய
ஆற்றலையும் அருளையும் ஈந்தோம்..... இப்
பொழுதே சென்று, அக்கொடிய அரக்கர்களை
அழித்து வருவாயாக.....

என வரமளித்து மறைந்தார். ஆனைமுகப்
பெருமான். விநாயகரிடம் அருளும் ஆற்றலும்

பெற்ற திருமால், போர்க்கோலம் பூண்டு மது-
கைடவர்களை அழிக்கச் சென்றார்.

போரில் தோற்று, ஒளித்தோடிய திருமால் மீண்டும்
தம்முடன் போருக்கு வந்ததைக் கண்ட மது-
கைடவர்கள் கைகொட்டி நகைத்து-

“ஓ! பயந்தாங் கொள்ளித் திருமாலே..... முன்பு
எம்முடன் மோத வந்து நல்ல பாடம் படித்து
தப்பிப் பிழைத்து ஓடியாய்..... மீண்டும் வந்து
விட்டாயா? வா..... வா..... முன்னரிலும் நல்ல
பாடம் தந்து, உன் உயிரைப் போக்குவோம்.....”

என்றார்கள்.

விண்ணுவும், அக் கொடியவர்களைப் பார்த்து-

“ஓ! துன்மார்க்கர்களே..... உங்கள் வீண்மொழி
இனித் தேவை இல்லை..... இனி நடப்பதைப்
பாருங்கள்...”

எனக் கூறி, தனது பாணங்களை மாரிபோற்
பொழிந்தார். மது - கைடவர்களும் சரந்
தொடுத்துப் போராடினார்கள். போர் மும்முர
மாயிற்று. திருமால் மிகுந்த சினத்தோடு சங்க
நாதம் எழுப்பி, ‘சார்ங்கம்’ எனும் தனது வீசலை
எடுத்து, நானேற்றினார். அதிலும் மேலாக - அவ்
வகரர்கள் தமது பாணங்களைச் செலுத்தினார்கள்.

இறுதியில், சிவபெருமான் உவந்தளித்த ஆழிப் படைபைத் திருமால் கையில் எடுத்து, ஆனை மூகளை நினைந்து, அவ்வரக்கர் மீது செலுத்தினார் அப்படை அக் கொடியவர்களைக் கொன்று ஒழித்தது.

தேவர்களும் ஏனையோரும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு, திருமலைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். 'எல்லாம் ஆனைமுகப் பெருமானின் திருவருள்' எனத் திருமாலும் எடுத்துக் கூறி, அவர்களுடன் மகிழ்ந்தார்.

யானை மூகத்தான் பொருளிடையான் செயலும்கள்
மரணமணி வண்ணன் மாமருகன் — மேலநிலமும்
வெள்ளக் குமிழிமதத்து கீநாசு கன்றன்
உள்ளக் கருத்தின் உள்ளன்.

- கயிலதேவர்

சிந்தனை :

“பெரியோர்களைச் சார்ந்திருக்கும் பொழுது நாம் தற்பெருமை கொள்ளக் கூடாது. அவர் பெருமையைக் குறைக்கும் முறையில் நாம் நடந்து கொள்ளவும் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால், நமக்கு நாமே துன்பத் தேடியவர்கள் ஆவோம்”

விளக்கம்:

இங்கு பெரியோர்கள் எனக் கூறப்படுவோர், நற்குணம் நற் செயல் உடைய சான்றோர்களேயாம்,

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார், வெகுளி கண்மேயும் காத்தல் அரிது,

என்ற வள்ளுவனின் குறள், அத்தகைய பெரியோர்களின் குணநலத்தை வெகு நாசிக்காகவும் - தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூட்டுகிறது.

அதலால் இப்பெரியோர்களைச் சார்ந்திருப்போர், எப்பொழுதும் மிகவும் அவதானமாக இருக்க வேண்டும். அவர்களது, சினத்துக்கு - வெறுப்புக்கு ஆளாகாதிருக்க வேண்டும்.

இதற்கு, ஆதிசேடனின் கதை ஒரு நல்ல படிப்பினையாகும்.

கதை: 3

ஆதிசேடனின் தவறும் - விமோசனமும்

எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளான சிவபெருமானின் திருச்சடையில் - ஆதிசேடனாகிய பாம்பு, மிகவுங் கெளரவமாக இருந்தது. பாம்பு சிவனின் ஆபரணம். அதனால், அதற்கு சங்கராபரணம் என்று பெயருமுண்டு. தான் சங்கரனுக்கு ஆபரண

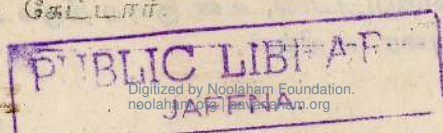
மாக விவாகரணத்தால் தான் சிவனார் அழகாக விளங்குகிறார் எனப் பாம்பு நினைத்தது. அத்துடன், சிவனை வணங்குவோர் யாவரும் தன்னையே வணங்குவதாகவும் அப் பாம்பு நினைத்து தனக்குள்ளேயே கருவமுங் கொண்டது. இந்நினைப்பினால் பாம்பு தலைக்களம் கொண்டு யாரையும் மதியாது நின்றது. இச்செயல் சிவநிந்தை ஆயிற்று. ஆதிசேடனின் தலைக்கிறுக்கை ஒடுக்க வேண்டுமெனத் திருவுளங் கொண்டார் சிவபெருமான். அதற்காக ஒருநாள், சிவனார் அவனை தன் தலையில் இருந்து இழுத்து எறிந்தார். பாம்புமோ, திக்குமுக்காடி, குற்றுயிருங் குலையுயிருமாக வெள்ளிப்பனி மலையின் பாரை ஒன்றிற் போய் விழுந்தது. அதனால், அதனுடைய தலை ஆயிரந்த துண்டுகளாகப் பிளந்து சிதறியது. அத்துடன், உலகத்தைத் தாங்கும் அதனுடைய அரிய ஆற்றலும், இன்னிற தவப் பேறுகளும் அதற்குக் குன்றிப் போயின.

தன் ஆணவத்தால் வந்த துன்பத்தைப் போக்க வழியறியாத ஆதிசேடன், மனம் மிகநொந்து, நீண்டநாள் மலைச் சாரணிற் கிடந்து அவதியுற்றான்.

இவ்வாறு ஆதிசேடன் பல்லாண்டு காலம் துன்புற்றிருந்த வேளையில் ஒருநாள் - சிவபெருமானை தரிசித்துச் செல்ல நாரத மகா முனிவர் அங்கு வந்தார். பாம்பின் அவல நிலையைக் கண்டு, மனம் இரங்கி -

“ஆ! ஆதிசேடனே ... உனக்கென்ன நேர்ந்தது?”

என்று கேட்டார்.

86695

நடந்ததைச் சொல்ல நாணமடைந்த ஆதிசேடன்,
ஒன்றும் பேசாது மௌனமாக நின்று, கண்ணீர்
விட்டு அழுதான். பாம்பின் நிலையை, தன் மெய்ப்
பார்வையால் உணர்ந்த நாரதர் -

“ஆதிசேடனே, உன் ஆணவமே உன்னை இந்
நிலைக்கு ஆளாக்கி உள்ளது. எல்லாம் வல்ல பரம்
பொருளைச் சார்ந்து இருந்த நீ, இப்பொழுது இக்
கதிக்கு ஆளாகி விட்டாய்...! பெரியோரைப்
பிழைத்து நிற்பவர்கள் இத்தகைய துன்பத்தையே,
ஈற்றில் அடைவார்கள் ... உன் நிலை வருத்தத்
தக்கது...”

என்று கூறினார்.

“சுவாமி ... என் தவறை நன்கு உணர்ந்து
விட்டேன் ... பட்ட துன்பம் போதும் ... இனிப்
படமுடியாது, இத் துன்பத்தை ... இதிலிருந்து
விடுபட எனக்கொரு மாரக்கங் காட்டுக .. என்
மீது கருணை கொண்டு அருள் தருக...”

என ஆதிசேடன் இரந்து நின்றான்.

நாரதரும், அவன் நிலை கண்டு -

“ஒரு வழியுண்டு... அதனைக் கருத்தோடு கேட்
பாயாக..... தம்குறை விளம்பி வேண்டும் அடிய
வர்களுக்கு வேண்டும் வரம் ஈயும் ஆனைமுகக்
கடவுளை மனம் - வாக்கு - காயம் எனும் திரிகரண
சுத்தியுடன் வழிபட்டால், உன் குறை தீரும்.....”
என்று அறிவுரை கூறினார்,

அவ்வரையைக் கேட்ட ஆதிசேடன், அகம் மிக மகிழ்ந்து அவ்வாறே செய்வதற்காக - பிரவாளம் எனும் நகரை அடைந்தான். அங்கு ஒரு நல்லிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, வேழமுகப் பெருமானை ஆவாகணஞ் செய்து, பல்லாண்டு காலம் அருந்தவ வழிபாடு செய்தான்.

அவனது தவவழிபாட்டின் முதிர்வையும் பக்குவத்தையுங் கண்ட எம் ஆணைமுகத்தோன் மனம் மகிழ்ந்தார். அதன் பயனாக, ஆணை முகத்தோடுபத்துத் திருக்கரங்களில், பத்துப் படைக் கலங்களை ஏந்திய வண்ணமும், தமது சித்தி - புத்தி சக்திகளுடன் அரிமா ஊர்தியிலும், ஆதிசேடன் முன்னிலையில் விநாயகர் காட்சி கொடுத்தார். அத்திருக் காட்சியைக் கண்ட ஆதிசேடன் தனது எண்வகை உடலுறுப்புகளும் நிலத்திற் றேயுமாறு பணிந்து எழுந்தான். அரிமா ஊர்திப் பெருமானை மனமாரப் புகழ்ந்து பாடினான். அவன் வழிபாட்டுக்கு, எம் பெருமான் மனமிரங்கினார்.

அவனைப் பார்த்து -

“அன்பனே... ..! உன் பக்தியை மெச்சினோம் உன் அருந்தலை ஆயிரந் துண்டங்களாயின..... இனி அவை ஆயிரந் தலைகளாகி, அகிலத்தைத் தாங்கும் பேற்றினைப் பெறும் .. அத்துடன், முன்போல் ஐந்து தலைகளுடன் சிவபெருமானின் சடை முடியிலும் அமர்ந்திருக்கக் கூடவாய்..... மேலும், இவ்வடிவத்தோடு நமக்கும் - உதரபந்தனமாகவும் விளங்கக் கூடவாய்.....”

எனத் திருவாய் மலர்ந்து, அருள் புரிந்தார்.

அவ்வளவில்—

ஆனைமுகப் பெருமானும், தமது விஸ்வரூபத்தை
எடுத்து, ஆதிசேடனைத் தமது திருவயிறு சூழச்
சுற்றிக் கொண்டார். இக் காட்சியைத் தேவர்கள்
கண்டு, மலர்மாரி சொரிந்தனர்.

ஆதிசேடனும், தன் தவப்பேறை நினைந்து இப்
புற்றான்.

நல்ல சொற்பொருள் நாளும் நடத்தவும்
எல்ல காணரும் பேரின்ப மெய்தவும்
வெல்லும் யானை முகத்தினை மேவிவழ்
வல்லமகக் குரியனை வழத்து வாம.

— புராணம்

Discarded
Nallur Branch Library

சிந்தனை:

“பிறரை ஏளனஞ் செய்வதோ, என்வி நல்கையடிச் சிறுமைப் படுத்துவதோ நற்கூணம் ஆகாது”

விளக்கம்:

ஒருவருடைய உருவத்தையோ, அவரது அங்கக் குறைபாடுகளையோ, மத்தும் பொதுக் குறைபாடுகளையோ பல்முன்னிலையில் ஏளனஞ் செய்து, இழிவு செய்வது தற்பண்பாகாது.

அவ்விதஞ் செய்வோர், சந்நில் துன்பம் மிகவடைந்து, பிறரைச் சூழப் பெறுவார்கள்.

தெற்கு, சந்திர பகவானின் கதை ஒன்று நல்ல படிப்பினையாகும்.

கதை: 4

சந்திரன் தவறும் விமோசனமும்

ஒரு பொழுது.....

சிவபெருமான் வெள்ளிப்பனி வரையில் உமா தேவியாருடன் தமது திருக்குமாரர்களான ஆனமுகப் பெருமானோடும், ஆறுமுகப் பெருமானோடும் வீற்றிருந்தார்.

அவ்வேளையில், நாரத மாமுனிவர் அங்கு வந்தார். அவர், தான் கொண்டு வந்த ஓர் அரும் மாங்கனியைச் சிவபெருமான் திருமுன்னிலையில் வைத்துப் பணிந்து எழுந்தார். அதன்பின், தனது யாழினை மீட்டி - தேனுண்டு பொழியும் மேகம்போற் கானமழை பொழிந்தார்

சிவபெருமான், நாரத முனியின் தேனிசை அமுதையும், மாங்கனி அமுதையும் ஏற்றுமகிழ்ந்து - அவருக்குத் திருவருள் புரிந்து வழியனுப்பினார்.

பின்னர், சிவனார் தன்னருகில் நின்ற நான்முகனை நோக்கி -

“ஓ! நான்முகனே..... என் கையில், ஒரு மாங்கனியே உளது..... இந்த ஒரு கனியை என்னிரு புதல்வர்கள், இருவரும், யாருக்குக் கொடுக்கலாம்.....”

எனக் கேட்டார்.

அத்தருணத்தில்.....

“ஆனைமுகனிலும் ஆறுமுகனே வயதில் இனையவர்... குழந்தைக் கடவுளான பாலமுருகனுக்கே இம் மாங்கனியைக் கொடுக்கலாம்.....”

என்று, நான்முகனும் - முன்பின் யோசியாமற் கூறினான். அதன்படி, எம்பெருமானும் அக்கனியை முருகனுக்குக் கொடுத்தார்.

அதனைக் கண்ட ஆனைமுகக் கடவுள், சினம் மிகக் கொண்டு - கண்கள் தீப் பீழம்புகளை உமிழ், நான்முகனை நோக்கினார். அதனைக் கண்டு அஞ்சிய பிரம்மா, தன் தவறைப் பொறுத்தருளுமாறு கேட்டு, விநாயகர் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்றாடினார்.

இக் காட்சியை, அங்கு நின்ற சந்திரன் கண்டு, எனாமாக, தன் பல்லைக்காட்டி நகைத்தான்.

வான்மதியான, வெண்மதியோனின் இவ்வேளைச் செயலைக் கண்ட வேழமுகப் பெருமான், சினம் மிகக் கொண்டு -

“ஏ! சந்திரனே... சிறிதும் அச்சமின்றி, என் முன்னிலையில் ஏளனமாகப் பல்லிளித்துச் சிரித்து விட்டாய்..... பெரியோர் முன்னிலையில் பண்பாயிருக்கத் தெரியாத நீ, பிறர் முன்னிலையில்..... நீயும் இழிவாய்க் கருதப்படக் கடவாய்.. உன்னுரு நாரும் பொழுதுந் தேய்த்து, ஒளி குன்றிப் போகக் கடவதாக... உன் குறை உருவைக் காண்பவர்களும் உன்போல் துன்பம் அடையக் கடவார்களாக.....”

எனச் சாபவுரை வழங்கினார்.

கணநாதரின் சாபத்தைப் பெற்ற சந்திரன், வருத்தம் மிகக் கொண்டு விண்ணில் இருக்க முடியாது - அக்கணமே ஒளியுங் காந்தியுங் குறைந்து தேயலுற்றான்.

இவ்வாறு, திங்கள் ஒளியின்றி மறைந்தமையால் - தேவர்களுக்கு அமுத பானங் கிடைக்காமற் போயிற்று. அதன் காரணமாக - தேவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, தேவ அரசனான தேவேந்திரனிடஞ் சென்று, முறையிட்டனர்.

இந்திரனும் -

“இக்குறையைப் போக்க வல்லவர், எல்லாம் வல்ல விக்கிணைவரப் பெருமானே அன்றி வேறு யாருமல்ல”

எனக் கூறி, அவரிடம் தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

விநாயகப் பெருமானின் திருப்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய இந்திரன் —

“பெருமானே..... விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் அமுதவொளி பரப்பும் சந்திரன், தன் தவறால் தேயலுற்றான். அதன் பலனாக - அவனால் எமக்குக் கிடைத்து வந்த அமுத பாணங் கிடைக்காமல், நாமனைவரும் வருந்துகிறோம். அவன் புரிந்த தவறை மன்னித்து, அவனுக்கு அஞ்சுள் செய்யுமாறு வேண்டுகிறோம். சிறியோர் செய்த பெரும் பிழைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள வேண்டும்... சந்திரனை மன்னிப்பதால், நாமும் பயனடைவோம்..... எம்மைக் காத்தருளுக.....”

என இரந்து வேண்டினான்.

தேவர் முதல்வனின் விண்ணப்பத்துக்கு இரங்கிய வேழமுகப் பெருமானும், சந்திரனுக்கு சாப விமோசனம் அளிப்பதாகக் கூறி, அதற்கான வழிகளைக் கூறினார்.

பின்னர், சந்திரனாவன் —

கங்கை ஆற்றுக்குத் தென் திசையாகவுள்ள சர்வசித்தி நகரம் சென்று, ஆனைமுகப் பெருமானை நினைந்து, உள்ளன்போடு இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் கடுந்தவம் இருந்தான். அவனது தவத்தை மெச்சிய, சர்வசித்தி விநாயகர், அவன் முன் தோன்றினார்.

“சந்திரனே! உன் தவறை நீ உணர்ந்தவுடனேயே உன்னை யாம் மன்னித்தோம்..... இப்பொழுது உன் தவத்தின் பேராய், மேலும் வரம் அளிக்க வுள்ளோம் ... தம் துன்பம் தீங்க விரும்புவோர் அங்கார சதூர்த்தி நாளில் - நீ தோன்றும் பொழுது எம்மை வழிபடுவதோடு, உன்னையும் வழிபடக் கடவா, அத்தோடு, உனது கலைகளுள் (வளர்ப்பிறை) ஒன்றை யாம் எடுத்தது, எமது திரு முடியிலுஞ் சூடப் போகிறோம் ... அதனால், என்னை யாவரும் பசலச்சந்திரமுர்த்தி என்றும் அழைப்பார். அது, உனக்குச் சிறப்பையும் புகழையும் தரும் ...”

எனத் திருவாய் மலர்ந்து, திருவருள் புரிந்தார்.

ஆது கேட்டு சந்திரன் - அளவிலா மகிழ்வெய்தினான்

அகரமென அறிவாகி உலக மெங்கும்
 அமர்ந்தகர உகரமக ரங்கள் தம்மை
 பகருகொரு முதலாகி வேறு மாகிப்
 பல்வேறு திருமேனி தரித்துக் கொண்டு
 புகழின்பொருள் நான்கினையும் இடந்தீர்ந் தெய்தல்
 போற்றுநருக் கறக்கருணை புரித்தல் ஸர்க்கு
 நிகரிலமறக் கருணைபுரிந் தாட்கொணர் ஓய்க்கும்
 நிகுமலனைக் கணபதியை நினைந்து லாழ்வாரம்

விநாயகர் பூராணம்

ஏழம்பாரளிபா
 ஏய்ண கு... மசள்மா
ஏவலாயி யூகு பாரீடுங்

சிந்தனை :

'கடவுளை நம்பினோர், கைவிடப்படார்'

விளக்கம் :

முழுநம்பிக்கையுடன், இறைவனை நம்பித் தொழுதால், வருந்துன்பங்கள் யாவும் - அவனருளால் தீரும். அத்துடன், உள்ளன்போடு வழிபடும் அடியவர்களுக்கு யாரும் எதுவித கன்பமுஞ்செய்து விடமுடியாது. அவ்விதம், யாராவது அவ்வடியவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்ய முனைந்தால் - இறைவனால், அக்கொடியவர்கள் துன்பப்பட நேரிடும். இக் கருத்துக்கு ஏற்ப விநாயகப் பெருமானின் திருவருள் பெற்ற அடியவரான வல்லாளன் என்பவருடைய கரலாறு நல்லிதோர் உதாரணமாகும்.

கதை : 5

வல்லாளன் வழிபாடு

பல்வளமுஞ் சிறக்கப்பெற்ற சிந்து நாட்டில், பல்லி எனும் ஒரு நகரம் இருந்தது. அந்நகரில், கலியாணன் எனும் ஒரு வணிகன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் இந்துமதி எனும் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்து இருந்தான். அவ்விருவருக்கும் வல்லாளன் என்னும் ஓர் அருமை மைந்தன் இருந்தான்.

வல்லாளன், தனது சின்னஞ்சிறு பராயத்திலேயே விநாயகப் பெருமான் மீது ஆராவண்பும் தீராய்பக்தியுள் கொண்டு விளங்கினான். அவன் எந்நேரமும் ஆக்ஷமுகப் பரம்பொருளை நினைந்து, வழிபாடு செய்வான். அவன் பேச்சு - மூச்சு - செயல் யாவும் விநாயகப் பெருமான் பற்றிலே

இருக்கும். தன் வயதொத்த சிறுவர்களைக் கூட்டி வைத்து - மண்ணிலும், - கல்லிலும், மரத்திலும் பிள்ளையார் பொம்மை வைத்தும், கோயில் கட்டியும் விளையாடுவான். பிள்ளைப் பெருமானுக்கு நீராட்டுவான் - பூசுக்குடிவான் - நைவேத்தியமாகக் கணிகள், அப்பம், அவல், பொரி - என அமுது படைப்பான்; தூப தீபங் காட்டுவான்; ஆடுவான் - பாடுவான் - ஆனந்தக் கூத்தாடுவான்.

சிறுவன், வல்லாளனின் இவ்விதமான விளையாட்டுகள் பலருக்குப் பிடித்தன - சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. குறிப்பாக - வல்லாளனுடஞ் சேர்ந்து விளையாடும் ஏனைய சிறுவர்களின் பெற்றோருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. தமது பிள்ளைகள், வல்லாளனுடன் சேர்ந்து விளையாடப் பொழுது போக்குவதாகவும், அதனால், தம் பிள்ளைகளுங் கெட்டுப் போவதாகவும் கவலைப்பட்டார்கள். இதனை நீடிக்கவிடக் கூடாது என்று எண்ணிய அங் பெற்றோர்கள், வல்லாளனின் தந்தையான கலியாணனிடஞ் சென்று முறையிட்டார்கள். கலியாணனும், தன் மகனின் செயலை வெறுத்தான். பலமுறை அவனது செயலைக் கண்டித்துத் தடுக்கவுஞ் செய்தான். வல்லாளன் யாருடைய தடையையும் பொருட்படுத்தாது. தன் பெருமானை இடைவிடாது - தனது விளையாடல்கள் மூலம் வழிபட்டு வந்தான்.

ஒருநாள்

நிலைமை மிகவும் மோசமாயிற்று. பெற்றோர் பலர் கலியாணன் வீடு வந்து -

“உனது பிள்ளையை அடக்காது விட்டால், எமது பிள்ளைகளின் நலன்கருதி, உனக்கெதிராக அரசுக்கு முறைப்பாடு கொடுத்து - உன்னையும் உனது குடும்பத்தையும் ஊரை விட்டே தூரத்தி விடுவோம் ..” என்று, மிகவும் ஆத்திரத்தோடு எச்சரித்தார்கள்.

அப்பெற்றோர்களால் சினம் மிகக் கொண்ட கலியாணன், வல்லாளன் விளையாடும் இடத்துக்கு விரைந்து சென்றான்.

அங்கோர் இடத்தில் - வழமைபோல் மண்ணிற்கோயில் அமைத்து, பூப்பந்தரும் தோரணமுங்கட்டி - தன்னருந் தெய்வமான தும்பிக்கையானைக் கல்லொன்றில், ஆலாகணஞ் செய்து - பூவும் பொட்டுமிட்டு - தூபநீபங் காட்டி கண்ணல் நிகர்ச் சுவையான பண்டம் நிவேதித்து - தன்னை மறந்த நிலையில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தான் வல்லாளன். அவனுக்கு உதவியாக அவனுடைய தோழர்கள் பலர், பேருவகையோடு உதவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவ்வேளையில், ஆவேசமாக அங்கு வந்தான், கலியாணன். தான் செய்யுங் காரியம் என்ன வென்றே அறியாது - வெறிபிடித்தவன் போல், அங்கு இருந்த பூப்பந்தரையுந் தோரணங்களையும் பிய்த்தெறிந்தான்; பிள்ளைகள் உருவாக்கிய

பின்னையார் சிலையை எடுத்து வெளியில் எறிந்தான்; தூப தீபங்களையும், நைவேத்தியப் பொருள்களையும் எடுத்துத் தூர எறிந்து - அவற்றைத் தன் கால் களால் மிதித்துச் சிதைத்தான். இவ்வாறு அவன் சன்னதம் ஆடியார், அவன் சினத் தணிந்து அடங்க வில்லை. வல்லாளனைப் பிடித்து, இழுத்து - பாரிய தடியொன்றால் அடித்தான் - காலால் உதைத்தான் - தள்ளினான் - மிதித்தான். மேலும் அவன் ஒரு மரத்திற் கட்டி வைத்துக் குருதி பெருக நையப் புடைத்தான்.

அவனுடன் நின்ற ஏனைய சிறுவர்கள், பயம் மிகக் கொண்டு அஞ்சி நடுங்கினார்கள் - ஆளுக்கொரு பக்கமாகச் சிதறி ஓடி மறைந்தார்கள்.

தந்தையின் சினத்தையும் கொதிந் செயலையும் கண்ட வல்லாளனும் அஞ்சி நடுநடுங்கினான் - அழுதான் - புலம்பினான் - தனக் கொடு கொடுமையுஞ் செய்யாதிருக்கும்படி கலியாணனை இரந்து வேண்டினான்.

இருந்தும், தீவினையாளனான அக் கலியாணன் சிறிதும் இரங்காது கன்மனங் கொண்டு நின்றான்.

மேலும் அவன்,

“உன் பூசை உன்மையானதாக இருந்தால், நீ வழிபட்ட உன் ஆணைமுகக் கடவுள் வந்து, உன் கட்டுகளை அவிழ்த்து உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். உனக்கு நீரும் உணவுந் தந்து காக்கட்டும்...”

என்று, மிகவும் ஏளனமாகவும் கூறிவிட்டு தன் வீடு நோக்கி நடந்தான்.

செய்வதொன்று அறியாது தவித்த வல்லாளன், தன் பேருமான விநாயகரிடம் தன் வேதனைகளை எடுத்துக் கூறி முறையிடலானான்.

“எம் பேருமானே! நான் படும் வேதனைபை உடனடியாகப் போக்க வேண்டும்..... அத்தோடு எனக்கு இக்கொடுத் துன்பத்தைக் விளைத்த என் தந்தையான கலியாணனுக்கும் தக்க பாடம் புகட்டி அருள வேண்டும்” என்றும், அழுதழுது வேண்டினான், அவன்.

என்ன ஆச்சரியம்!

ஒரு விநாயகப் பொழுதில் - அந்தணர் சிறுவன் உருவில், விநாயகப்பேருமான் அங்கு தோன்றினார். வல்லாளனைப் பிணித்திருந்த கட்டுகளை, அச் சிறுவன் அகற்றினான். அத்துடன், வல்லாளன் மேனியிற் கண்ட அத்தனை காயங்களும் மாயமாக மறைந்தன. அவன் முன்போற் ககம் பெற்றான்.

அதே வேளையில், கலியாணனுக்கும் - அவன் புரிந்த கொடிய செயலுக்குரிய தண்டனைகளுங்கிடைத்தன.

“என் மெய்யடியாருக்கு எவன் துன்பஞ் செய்தானோ, அவன் கண்கள் குருடாகட்டும் - காதுகள் செவிடாகட்டும் - கால்கள் முடமாகட்டும். அத்துடன், அவன் மேனியெல்லாம் மேக நோயான தொழு நோயும் பற்றட்டும் ...”

என்று விநாயகர் சாபவுரை வழங்கி மறைத்தார். அச்சாபவுரைக்கு ஏற்ப — கலியாணனும் தன்விடுசெல்ல முன்னரே, இடைவழியிற் குருடனாகி, தரையில் வீழ்ந்தான். செவிகள் செவிடாக — காலைகள் முடமாக — அங்கமெல்லாம் தொழுநோய் பற்றப் புழுதியிற் புரண்டான். தனக்கு நேர்ந்த தூர்க்கதியைக் கண்டு கலங்கித் துடிதுடித்தான். அந்தோ பரிதாபம்!

இச் செய்திகளைக் கேள்வியுற்ற கலியாணனின் மனைவியான இந்துமதி, ஒடோடி வந்து தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த பெல்லா வினையைக் கண்டு, கதறிக் கதறிப் புலம்பி அழுதாள்.

ஈற்றில், இதற்கான விமோசனத்தை தன் மகனான வல்லாளனே தரவல்லவன். எனக் கருதி — தன் கணவனையுந் தூக்கிக் கொண்டு வல்லாளனிடஞ் சென்றாள், இந்துமதி.

தன் தனயனிடஞ் சென்ற இந்துமதி, கலியாணன் செய்த தவறுக்கு மன்னிப்புக் கோரினாள். அத்தோடு, அவன் முன்பு இருந்த நிலைக்கு அவனை மாற்றித் தரும் படியும் இரந்து வேண்டினாள், அவள்.

அதற்கு வல்லாளன் —

“அன்னையே ...! என் தந்தையாக அவர் இருந்த போது, அவர் செய்த கொடுஞ் செயல்களுக்கு உரிய தண்டனைகளைப் பெற்றுத் தீரவே வேண்டும் இஃது என்போன்ற — ஒரு பாவமும்

அறியாத அடியார்களுக்கு, என் தந்தை போன்ற
கொடியவர்கள் செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு
இறைவனால் வழங்கப்படும் தண்டனையாகும்...

இதனை யாராலும் மாற்ற முடியாது. தண்டனைக்
குரிய பலனை அவர் அநுபவித்தே தீர வேண்டும்.

இவர் இப்பிறவியில் மட்டுமின்றி, அடுத்த பிறவி
யிலும் இத்துன்பங்களை அநுபவித்தே ஆகவேண்டி
யுளது ... இதிலிருந்து விடுதலைபெற - அவர் எம்
ஆனைமுகப் பெருமானிடம் பக்தி கொண்டு
திரிசரண சுத்தியோடு பூசை செய்யப்படும். அடுத்த
பிறவியில் விமோசனம் பெறுவார் ...”

என்று கூறி, தன் தாய்க்கு ஆறுதல் அளித்தான்,
வல்லாளன்.

இந்துமதியும், தன்மகன் கூறிய ஆறுதல் வார்த்தை
களுக்கு மனந்தேறி, தன் கணவனை அழைத்துக்
கொண்டு, தன் வீடு சென்றான்.

அதன் பின்னர் ...

வல்லாளன், தனது உண்மையான பக்தியால் -
விநாயகர் மலரடிப் பாதத்தில் மோட்ச நிலை
எய்தினான்.

என்னுலகும் மன்னுலகும் வாழ; மறைவாழ
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளக்க
ஞானமதம் ஐந்துகரம் மூன்றுவிழி நூல்வாய்
ஆனைமுகனைப் பரவி அஞ்சலி செவ்வியாம்,

-புராணம்

இந்நூலாசிரியரின் இதர நூல்கள் —

- 'மார்கழி மங்கையர்' (1971)
- மாணவர் நல்லுரைக் கோவை (1976)
- தென்மயிலை அருள்மிகு
வீரபத்திரர் ஊஞ்சல் (1986)
- விநாயக மகத்துவம் (உரை) (1987)
- தாய் தரும் தாலாட்டு (ஜூன் 1988)
- காட்டில் ஒரு வாரம்
(சிறுவர் வன நவீனம் —
நவம்பர், 1988)

* இந்நூல், சிறந்த சிறுவர் இலக்க
இலங்கை சாகித்திய (தேசிய) உ
பட்டமும், யாழ். இலக்கிய வட்ட
இலக்கிய பேரவைப் - பரிசும், பாராட்டும்
பெற்றுள்ளது.